

IZLET KROZ NACIONALNI PARK PAKLENICU – OŽUJAK 2005.

Opće informacije

Područje Satrigrada i Paklenice jedinstveno je na našoj obali. Planina Velebit otpozadi, bistro more i dugačke šljunčane plaže svuda naokolo nas. Prirodno ozračje je ovdje uvijek nekako svečano (osim kad puše bura, koje ponekad ima i jake). Od Starigrada do ulaza u Nacionalni park ima dva kilometra (uz ulaz je parkiralište).

Udaljenost od Zadra do Starigrada – Paklenice iznosi 45 kilometara. Ako dolazite autocestom iz smjera Zagreba tada prije Masleničkog mosta skrenite lijevo (izlaz), od koje točke do ulaza u NP Paklenicu treba vam još 15-ak km. Izlet je srednje težak, a Velebit lijepa i nekad čudljiva planina. Morate računati na nagle promjene vremena. Na dulje puteve ne odlučujte se bez iskusnijeg vodiča, pogotovu zimi i u rano proljeće.

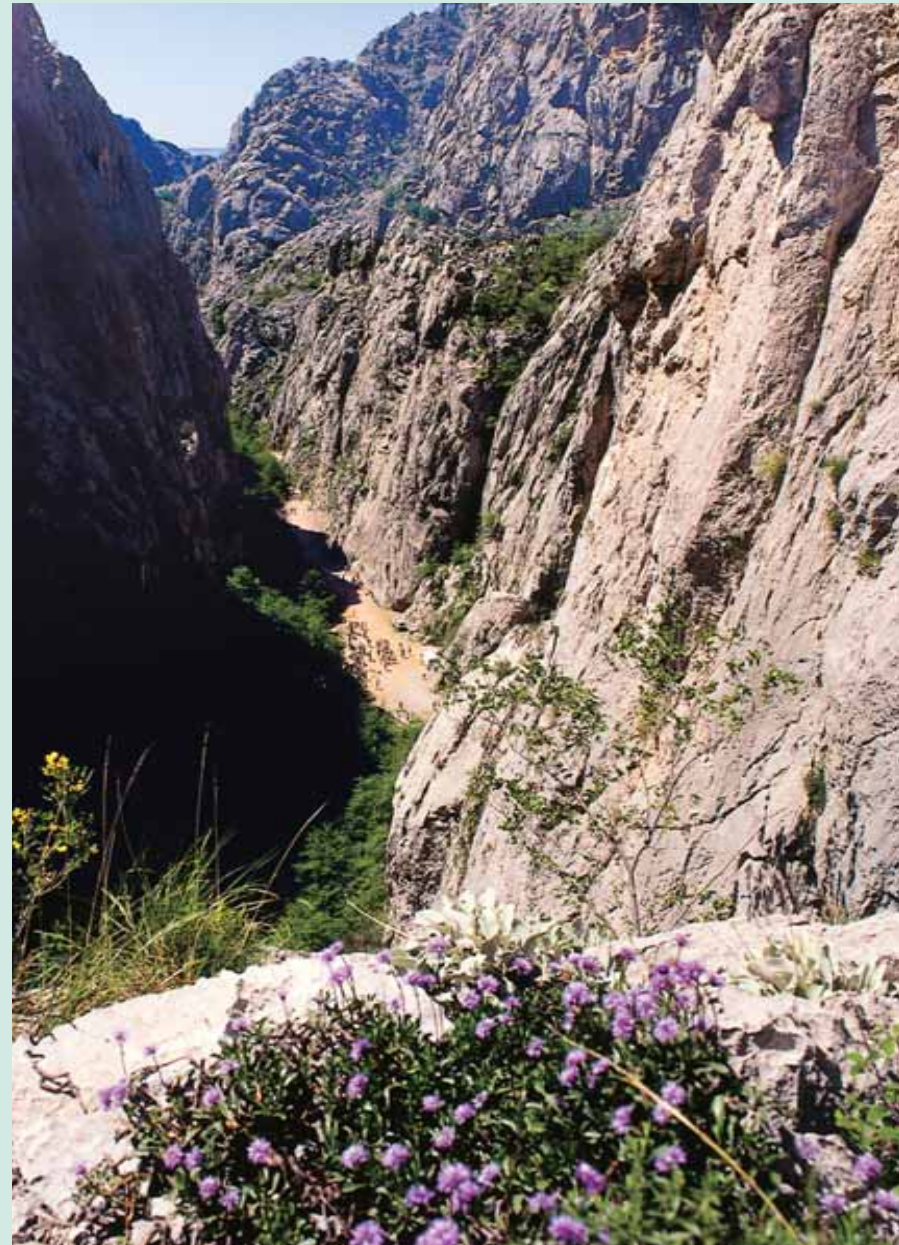
Naš izlet

Pred ulaz u Paklenicu stigli smo istovremeno sa suncem i jutrom. Kraj je ožujka, a ovdje je već ugodno toplo.

Dio ekipe imao je za cilj ispenjati neki paklenički smjer kroz dojmpljivi kanjon, a veći nas je dio došao radi uspona na Sveto brdo. Natovareni velikim ruksacima krećemo kroz kanjon – s obje strane visoke su litice. Zaokupljeni smo promatranjem penjača/penjačica koji se, osiguravajući užadima jedni druge, uspinju po vertikalnim stijenama. Šarena oprema i naoko laki pokreti. Znamo da nije lako i da treba spretnosti i snage, a i srčanosti da se time baviš. Prava je uživancija gledati ih.

Nakon početnog, ravnog dijela puta, polako se počinjemo uspinjati prema planinarskom domu. Put vodi uz veseli planinski potok. Buka tog pakleničkog bujičnjaka u ovo je doba godine nevjerojetna zbog velike količine vode koja se njime spušta prema moru. Snijega ima još po vrhovima ali se topi ubrzano. Stijene koje nas okružuju tijekom hoda do planinarskog doma “Paklenica” visoke su i do 400 metara: kad pogledamo malo dalje uz/niz put ljudi nam se čine poput pokretnih točkica naspram tih monumentalnih prirodnih građevina.

Nakon četrdesetak minuta hodanja stižemo do Anića kuka, stijene golemih dimenzija. Ova stijena div visoka je 712 metara i omiljena je poslastica

svakog ljubitelja sportskog penjanja. Uz stijenu se nalazi Anića luka, proširenje kanjona u kojem se nekada nalazio i alpinistički kamp. Do doma smo stigli za oko dva sata, ali uz puno stajanja, promatranja stijena, smimanja i umivanja u bujičnjaku. Kao i uvijek, dolazak u dom donosi odmor, skidanje opreme, a potom okrijepu toplim čajem i sendvičem. Počinjemo uspon prema Vlaškom gradu. Sve je veća količina snijega i prilično je naporno hodati sa teretom na sebi. No, svakih par koraka otvara se savršen vidik na vrhunce i osunčano more: napor penjanja se utapa i nestaje u oduševljenju prirodom, mirisima, zvukom vjetrova.

Stižemo do Ivinih vodica, planinarskog skloništa koje je u svo u snijegu; naši su tragovi prvi i jedini ovdje uočljivi.

Pripremamo juhu na kahalima i u snijegu dubokom dvadesetak centimetara sunčamo se i sakupljamo snagu za put do Vlaškoga grada.

Usput smo napravili nekoliko minijaturnih snjegovića, bacali se po snijegu, sanjkali bez saonica, namjerno i nenamjerno.

Na Vlaški grad (1375 m) stižemo nakon pet sati pješčenja; nadmorska visina koju smo od ulaza dovdje svladali je oko tisuću i tristo metara. Zasluženi odmor i nagrada nevjerojatnim prizorom. Umorno sunce zalazi za otoke, a planina prekrivena snijegom sva sjaji. Ugodno ugrijano sklonište i nas dvadesetak veseljaka začas smo smijehom i pjesmom poremetili tišinu koja ovdje vlada. Topla večera, vatrice, šušlave vreće i zasluženi san.

Rano izjutra krećemo put Svetog brda. Ovdje je snijeg prilično dubok, puše dosta jak vjetar, ali i ovaj puta nas motiviraju savršeni prizori planine u snijegu i mora u suncu.

Pošto smo "osvojili" Sveto brdo (1751 m) vraćamo se po stvari ostavljene na Vlaški grad i u povratku skrećemo u Manitu peć. To je špilja koja se također nalazi u kanjonu Velike Paklenice. Duga je 175 metara i ispunjena je brojnim špiljskim ukrasima.

Nakon dvodnevnog druženja s Velebitom spuštamo se na more u Starigrad. Sada spuštanje sunca prema horizontu promatramo sa šljunčane plaže koja se proteže u nedogled prema Selinama. Vidimo i poznatu starigradsku Večka kula, iz turskog razdoblja. Oni najhrabriji su se i okupali, a nas velika većina smo se tek grijali na ugodnu ožujskom suncu.

Put do Zagreba smo većinom prespavali premoreni, ali potpuno "novi".

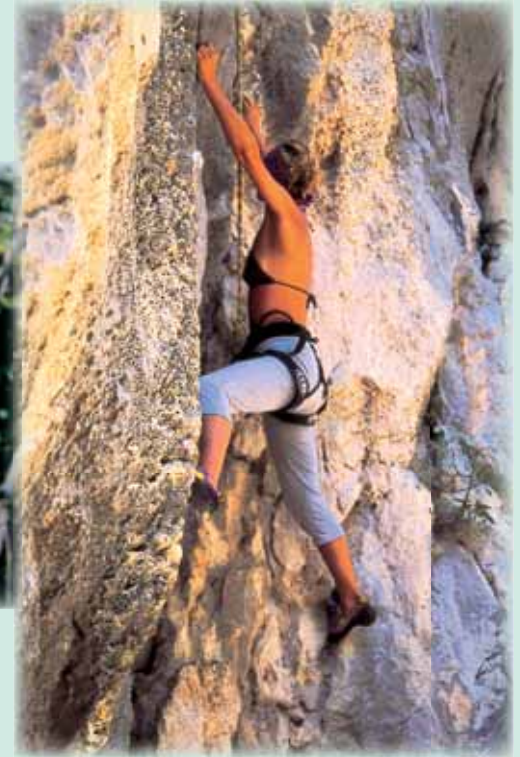
Pogled preko Paklenice na otok Pag

Linija snabdijevanja

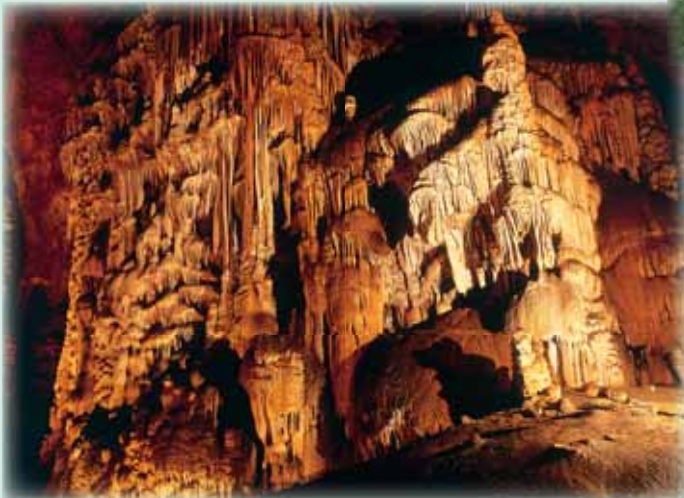
Planinski ljiljan

Uspon na Anića kuk

Planinska perunika

Manita pećina

Planinski dom na Paklenici